

İki atasözümüzün ortasında geçirmeli ömrünü insan...

Bazen; "Taş yerinde ağırdır."

Bazen de "Yuvarlanan taş yosun tutmaz."

"Yaşamak" sadece nefes aldığımız zamanı kapsamaz dostlar.

Nefes alırken; Ölmeyen, ölümü aşan işler yaptıysanız siz hiç ölmezsiniz aslında.

Dünyanın her tarafına saçtıysanız tohumları eğer, onlar sizi yaşatır kıyamet sabahına kadar.

Hayatı, Kur'an'ın ifadesiyle "koşturan adam" formatında yaşamalı.

Ama "koşturan adam"ın elinde kendine ait, özgün hayır tohumları ve fidanları olmalı, ekmesi ve dikmesi için.

Hayır tohum ve fidanları için bazen kovanına çekilip üretmeli onları.

Taş gibi ağır olmalı kovanında, mekanında, vatanında.

Bir ayağı taş gibi sabit, ağır, kovanında tohum ve fidan üretmeli.

Diğer ayağı hayrın tohum ve fidanlarını alemin her tarafına dikmeli.

Ve hayatı 5-6 şeritli otoban gibi dizayn etmeli insan.

Bir şeritte tıkanma yavaşlama olursa sinyal verip diğer şeritten devam etmeli yoluna.

Yorulunca bir işte dinleneceği diğer işleri olmalı.

Ve kendisine rızık olarak verilen her şeyden karşılıksız harcamalı veren adına.

İnfak bir hayat tarzı olmalı.

Gülümsemeyle ve selam vermeyle başlayan infak verilen bütün nimetlerin üzerinden ve bolca, cömertçe kendisine verdikçe daha fazlasının geleceği inancı ve imanıyla devam etmeli.

Yaratanın aşkını kendi kovanında bal'a döndürüp, yaratılana ikram etmeli bolca.

Bir aşkla yaşamalı, sevgi yangınını asla söndürmemeli gönlünde ve gönüllerde.

Aşık Yunus'un "Ölen hayvan imiş, aşıklar ölmez" müjdesini hiç unutmamalı insan.

İnsanlık bahşedildi doğarken halife kılınan insana,

İnsan kalmak için aşkla yaşamalı Yaradan ve yaratılana.